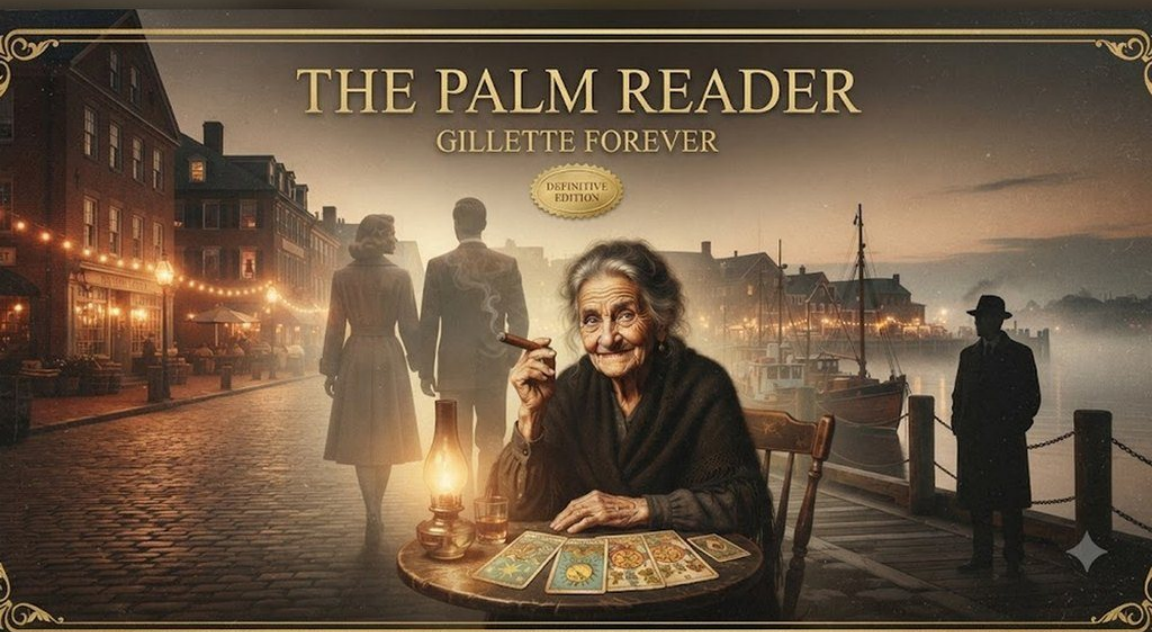

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

A WALL STREET TENYÉRJÓSNŐJE – FOLYTATÁS II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

...

Elterveztem, hogy visszamegyek Miamiba.

Hat hónap.

Elég idő arra, hogy kipihenjem magam, csiszoljak a spanyolomon,
és közeli tanulmányozzam a kubai nőket.

Mindig ők voltak a kedvenc prédáim.

Beléptem egy supermarketbe, és a sors előbb ért oda, mint a
bevásárlókocsi.

Egy nő jelent meg előttem.

Kubai.

Azonnal felismertem.

Ő is felismert engem.

Néhány másodpercig bámult.

Aztán azt mondta:

„Mi a fenét csinálsz te itt?”

„Bevásárolok.”

„Nem. Úgy értem, a Földön. Nem a pokolban kellene már lenned?”

Megdicsértem az angolját.

Hibátlan.

A legjobb nőknek mindig sikerül egyszerre két embernek lenniük:
édesnek, amikor információt akarnak,
könyörtelennek, amint megkapták.

Megkérdezte, hogy vagyok.

Hogy van az egészségem.

Hogy lehet, hogy még egyáltalán élek.

Hol van a feleségem.

És mindenekelőtt:

„Hogy sikerült fiatalnak maradnod, és legyőznöd magát az
ördögöt?”

Azt mondtam, buszt kell elérnem.

Ez a rész igaz volt.

Azt nem mondtam meg, hová.

Elköszöntem, és eltűntem.

Otthon azonnal elaludtam.

Álmomban láttam, hogy valaki felfelé jön az olaszországi házam
lépcsőjén.

Ismertem.

Vagy talán mégsem.

Aztán belém hasított.

Ő volt az.

Az indiai Cincinnatiből.

Az, akinél az aláírt dollár volt.

Felért a legfelső lépcsőfokra.

Megölelt.

Azzal a brit eleganciával mosolygott, amelyet egyes indiaiak

jobban hordanak, mint a britek valaha. Aztán komolyan rám nézett.

„Frega, kérlek – hol a fürdőszoba?”

Felriadtam.

Elindultam megkeresni a fürdőszoba ajtaját.

Aztán rájöttem, hogy még mindig az álomban vagyok.

Megfordultam.

A piros fotel foglalt volt.

Megint ő.

A bostoni szellem.

Nevetett.

„Tudtam, hogy nem ijedsz meg. Tökös férfi vagy.”

Aztán valakire mutatott maga mellett.

„Nézd, kit hoztam.”

Egy magas nő.

Elegáns.

Amerikai.

Negyven körül.

Egy felsővezető tartása.

Annak a tekintete, aki aláírja azokat az iratokat, amelyek véget vetnek mások életének.

Kezet nyújtott.

„Copyright Office. Washington D.C.”

Bólintottam.

„Szép kis előléptetés. Hogy kerültél ide?”

„Kaptam tőled egy e-mailt.”

„És aztán?”

„Elolvastam.”

„És aztán?”

„A szívem nem bírta.”

A szellemből kitört a nevetés.

Belőlem nem.

„Sajnálom.”

„Ne sajnáld.”

„Nem, komolyan.”

„Nem, komolyan – én is.”

Leült.

Végigmérte a szobát.

Végigmért engem.

Aztán azt mondta:

„Te vagy az a férfi, akire egész életemben vártam.”

„Elég bonyolult rendszernek tűnik ahhoz, hogy megismerj valakit.”

„Ez volt a legjobb, amit találtam.”

„Nem. Hidd el. Nem ez volt a legjobb.”

Egy pillanatra elhallgatott.

Aztán feltettem neki az egyetlen kérdést, amely számított.

„A Copyright Office előtt – hol dolgoztál?”

„Egy amerikai multinál. Mosószeresek.”

„Milyen volt?”

„Ahhoz, hogy teljesítsd a célokat, meg kell halnod.”

„Vagyis?”

„Szó szerint. Addig dolgoztatnak, amíg szét nem pukkadsz.”

Hallgattam.

Aztán elmosolyodtam.

„Sajnálom, drágám.”

„Mit?”

„Rossz dimenziót választottál.”

„Tessék?”

„Az életben mindig – és csakis – stílus kérdése az egész.”

Az ablakra mutattam.

A Föld még mindig ott volt odakint.

Zavarodottan.

Hangosan.

Tele problémákkal.

„Mindenkit meghallgatok.”

„Még a szellemeket is?”

„Főleg őket.”

„Akkor miért nem jössz velünk?”

„Mert még van valami, amit be kell fejeznem idelent.”

A bostoni szellem bólintott.

A felsővezető lesütötte a szemét.

Csalódottnak látszott.

Felálltam.

Az ajtóhoz mentem.

Aztán visszafordultam.

„Apropó –”

„Mi az?”

„Én is történetesen mosószerekkel foglalkozom.”

„És?”

„De én nem várom meg, hogy valaki meghaljon, hogy teljesítsem a céljaimat.”

A szellem üvöltött a nevetéstől.

A nő elmosolyodott – először.

Amikor újra kinyitottam a szemem, egyedül voltam.

Senki sem maradt a szobában.

Se szellemek.

Se felsővezetők.

Se fürdőszobát kereső indiaiak.

Csak a piros fotel.

Még mindig engem nézett.

Mintha már tudta volna, ki jön a következő éjjel.

Ferdinando